

- Plec în concediu, colega!
Ești bun să-mi fii și mie locul?

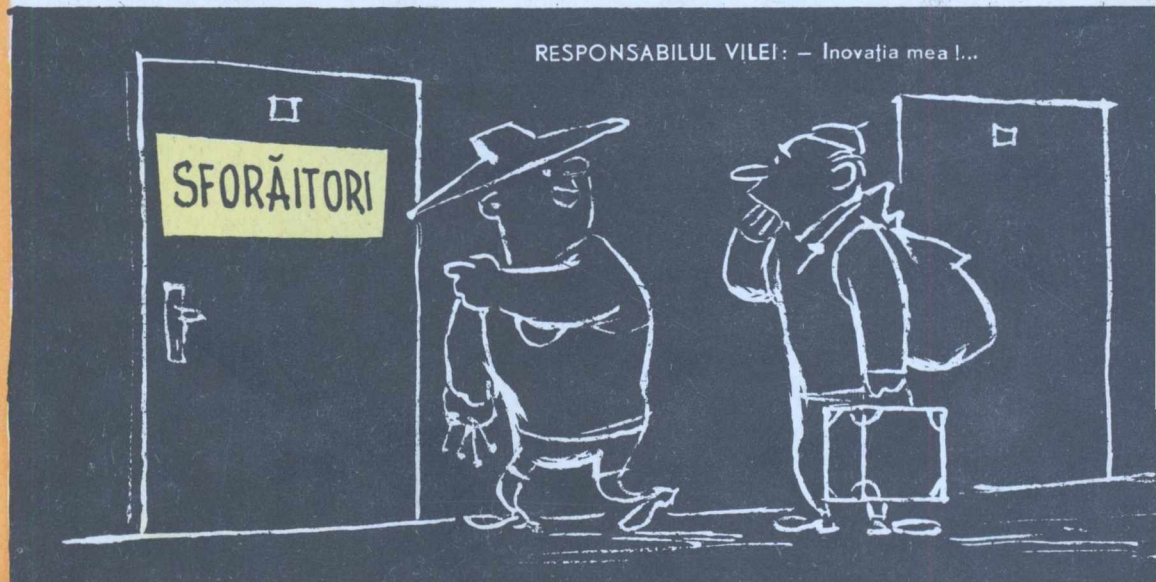
- Și dacă mă ascultai pe mine și mergeai la mare, ce? Era rău?

- Să nu uiți, pușor, să-i spui lui nenea „pardon”!

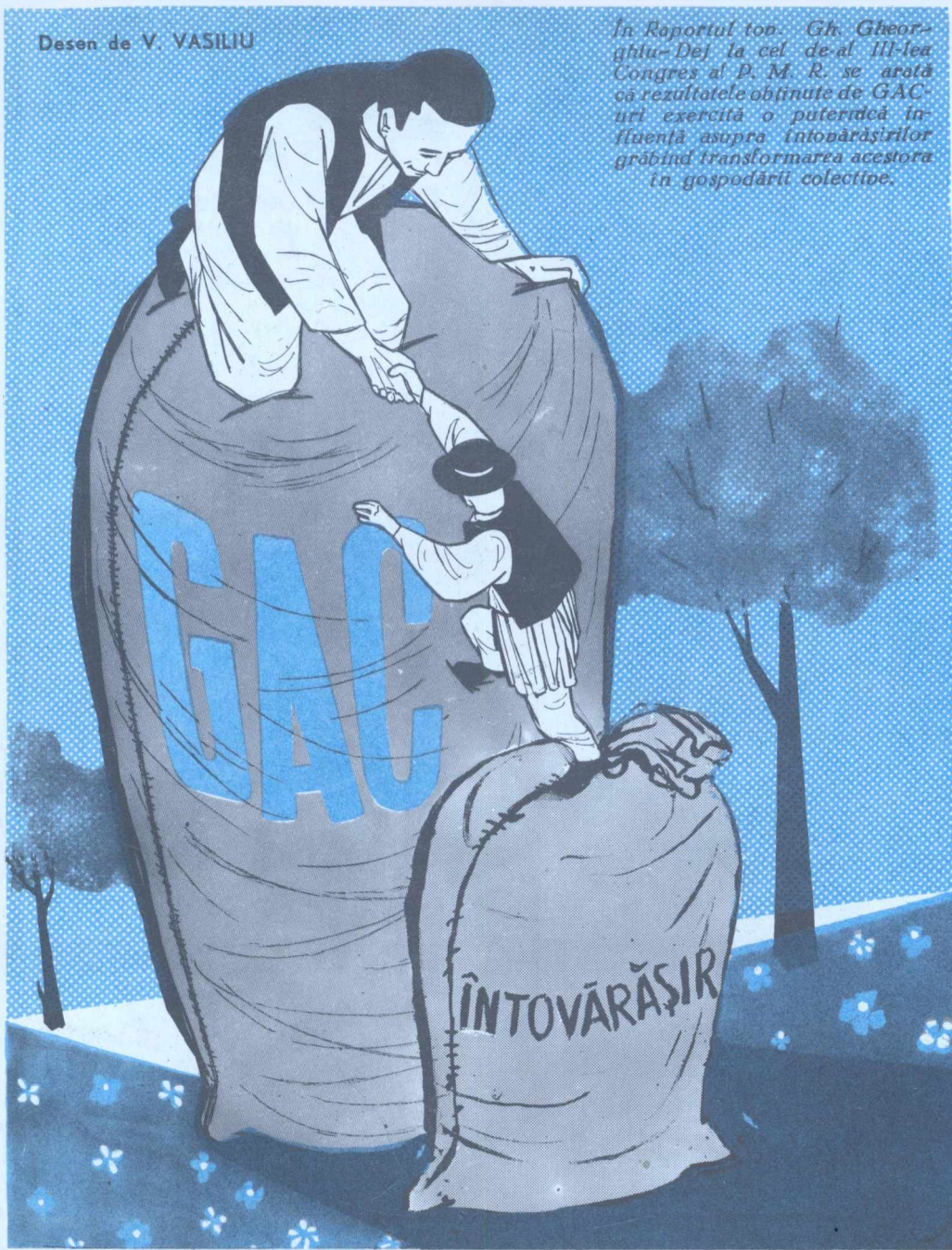
- Eu mă duc la munte! De apă sînt sătul!

RESPONSABILUL VILEI: - Inovația mea!...

Desen de V. VASILIU

În Raportul tot Gh. Gheorghiu-Dej la cel de al III-lea Congres al P. M. R. se arată că rezultatele obținute de GAC-uri exercită o puternică influență asupra întovărășirilor grăbind transformarea acestora în gospodării colective.

— Hai, frate! Încă un pas și ești aicea, sus!!!

Scrisoare deschisă

Ce s-a-nîmplat, Ioane Călbăjos,*
De-ai devenit atît de fioros
Că ți-ai uitat copiii și nevasta
Și nu te miri de loc de treaba asta?
Simțiși nevoia, care va să zică,
S-adulmeci țiitoare tinerică?
Te-mbie fericirea depline
De două ori pe lună: la chenzine,
Cînd după cheful uzual „la toartă“
Chiar dînsa te conduce pîn' la poartă
„Atentă“, „iubitoare“, „grijulie“,
Să te trezești acasă din beție,
Fiîndcă știe ea că nu-i plăcut
Să-i sforăie mahmuru-n așternut.
Ia spune tu, Ioane, dintre ele,
Care se-nhamă zilnic să te spele,
Să-ți pregătească apa pentru baie,
Să-ți curețe surtucul de noroaie
Și pînă după-masă, hăt-tîrziu,
Să-ți risipească ceața de rachiu,
Ca tu, posomorît de băutură,
S-o „dojenești“ cu pumnii peste gură?
Eu știu ce-ai să-mi răspunzi la întrebare:
„Să fac așa ceva cu-o țiitoare?
Cu o ființă care mă-ndrăgește?
Ar fi să nu mă port cavalereste.
Or, asta nu se poate, Călbăjos
E cunoscut ca om politico.“

Copiii tăi simt azi, deocamdată,
C-ai uzurpat un titlu: cel de tată.
Cu: insul puhav, turbure și rău;
Nu te mîndrești zicînd că-i tatăl tău,
Cînd mai ales tot timpul zace-n pat,
Neras, morocănos și încrunțat,
Cu amintirea mîinii de sîdef
Ce-i primenea paharul ieri, la chef.
Ți-ai rătăcit copiii, măi Ioane,
Pe vremuri printre țoiuri și sifoane
Și poate că în timpul ce-a trecut
V-ai mai văzut, dar nu v-ai cunoscut.
Flăcăul tău cel mare, bunăoară,
A fost primit la școala militară
Deși l-ai prigonit ca pe-un dușman,
Drept care se consideră orfan.

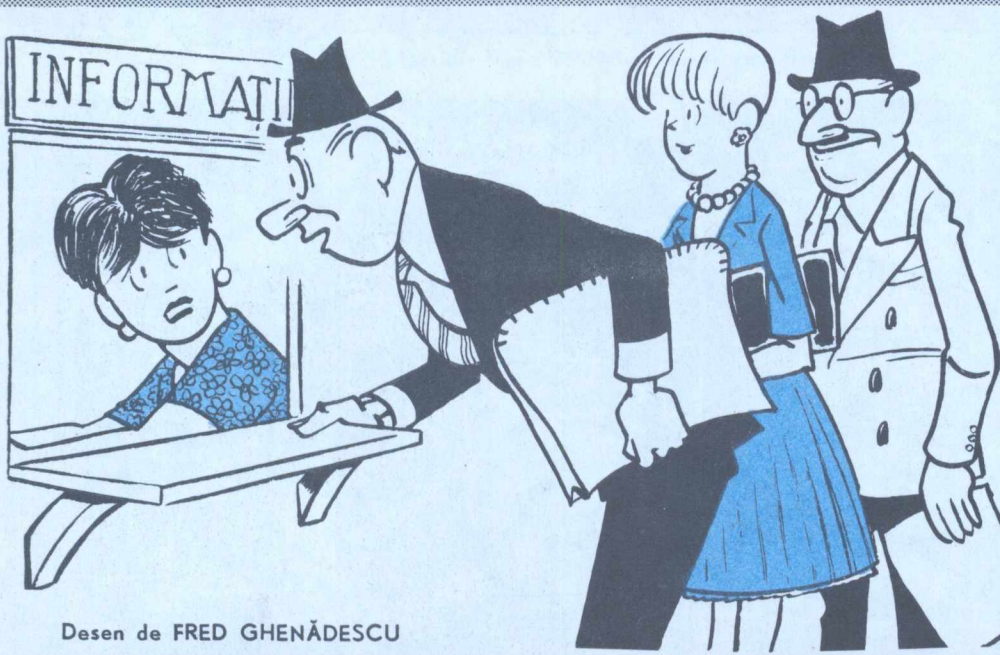
Te-ntreabă astăzi părul argintiu:
„Ce-i de făcut, ăi! nu e prea tîrziu?“

MIRCEA PAVELESCU

* Ioan Călbăjos este salariat al
Trustului regional de construcții locale, Cluj.

LOGICĂ

Desen de Gh. CHIRIAC

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Tovarășul director e aici?
— Cum o să fie aici!? Vei dacă nu e la el în birou!

— De ce nu arunci țigila în coș?
— Nu vreau să-l murdăresc, nu vreau
ce scote acolo?!

A F I Ș U L

— Tovarășe director, vă salut!
 — Bună, tovarășe Drăgoiu! Ce vînt te aduce? Ai azi vreo repetiție?
 — Nu, am venit să vă întreb cînd dăm premiera?
 — Păi e fixată peste două săptămîni!
 — Aha... Știți, am văzut proiectul de afiș.
 — Da...
 — Frumos...
 — Da...
 — Dar eu sînt trecut pe afiș al cincilea...
 — Și ce-i cu asta?
 — Nu-i just... Eu am popularitate...
 — Ai, dragă, ai...
 — Dar n-am popularitate de al cincilea... Am cel puțin de al doilea...
 — Afișul e făcut în ordinea indicată de autor...
 — Dar autorul a indicat personajele, nu actorii!
 — Da, dar afișul se face după personaje...
 — Greșit! Eu joc personajul, nu personajul mă joacă pe mine!

— Adică cum „cu“?
 — Stamate, Fraga, Poiana și ceilalți „cu“ mine! E bine?
 — N-am loc nici de „și“, nici de „cu“.
 — N-am spus „și cu“, am spus ori „și“, ori „cu“.
 — Nu se poate, dragă, ți-am mai spus...
 — Vă puneți pentru un „și“?
 — Dacă n-am loc! Iese rîndul din chenar!
 — Mai inghesuiți colegii puțin și intră și un „și“!
 — Omule, nu mai fac afișe cu „și“!
 — N-am spus „cu și“! Am spus „și cu“. Sau numai „cu“! „Și cu“ poate nu încape, dar „cu“ fără „și“ sau „și“ fără „cu“ ar merge!
 — Păi dacă te pun pe dumneata cu „și“ sau cu „cu“, o să vrea și alții să-i pun la fel!

— Ei cu? Adică pardon, ei și? Ii puneți...
 — Și ce afiș o să am atunci? O să fie un afiș numai cu „cu“ și „și“!
 — Cu erău? Asta, vreau să spun și e rău?
 — Sigur că e rău! Ne facem de rîs!
 — Păi e comedie! Ce, strică?
 — Frate dragă, nu se mai poate schimba nimic!
 — Dar știți ceva? Am auzit că autorul mai reface la piesă și a scos un personaj!
 — Da, aduce azi modificările!
 — Atunci mai rămîne loc pe afiș! Treceți-mă „alături de“.

— Adică cum?
 — Stamate, Fraga, Poiana, „alături de“ și urmez eu...
 — Nu se poate! Or să vrea toți alături!

— Atunci treceți-mă „împreună cu“. Și după împreună, eu!

— Păi și așa nu sînteți toți împreună? De ce să trec pe afiș? Lasă, frate, că așa e bine! Fără alături, fără împreună!
 — Atunci soluția e tot la „și cu“! E mai scurt!
 — Regret, nu pot!
 — Barem „și“!
 — Tttt!
 — Barem „cu“!
 — Nu pot! Întotdeauna am de furcă la afiș cu dumneata!

— Vedeti? Vedeti ce necesar e un „cu“? N-ați putut spune „am de furcă dumneata!“, ați spus „cu“ dumneata! Și pe afiș nu vreți să-l treceți!

— Omule, eu nu vorbesc ca pe afiș! Afișul e una și o discuție e alta!

— Vedeti că și „și“ e necesar? Ați spus „și o discuție e alta“! Un afiș fără „și cu“ sau fără „cu și“ e un afiș agramat!

— Dar înțelege-mă... ah, uite că mi-a trimis autorul modificările!... Ia să vadă... Da... Ai dreptate! A scos un personaj!

— Ura! Atunci, mă treceți „împreună cu“ că e loc! Nu mai accept „și cu“.

— Nu pot să te trec „împreună cu“!

— Atunci „alături de“.

— Alături, da!
 — Ura! „Alături de“.
 — Da! Alături de afiș!
 — Ce facee!

— Autorul a scos personajul dumitale! Așa că s-a rezolvat! Gata cu „cu“, gata cu „și“.

— Cu eu ce fac?
 — Poftim?
 — Și eu ce fac?

— „Împreună cu“ mine o să vii la premieră, „alături de“ ceilalți spectatori „și“ o să aplaudăm „cu“ entuziasm!

— Atunci o să plec... Bună ziua... Dar... îmi permiteți să văd și eu... Tii... a modificat mult...

— Și bine...
 — Poftim??
 — Am vrut să spun: cu bine!...

SADI RUDEANU

„...începînd din acest an școlar, se introduce gratuitatea completă a manualelor pentru toți elevii de la clasa I pînă la clasa a VII-a inclusiv“.

(Din Raportul tov. Gh. Gheorghiu-Dej la cel de-al III-lea Congres al P.M.R.)

ZIARISTUL BURGHEZ DIN OCCIDENT: — Să notez deci: în România copiii nu-și pot cumpăra manuale școlare!

Desen de A. POCH

Știți ceva? Treceți-mă ultimul!
 — Păi ești al cincilea! Ultimul e mai rău!
 — Ba nu! Dacă mă treceți cu „și“ e mai bine!
 — N-am loc de „și“! Toată lumea merge la rînd!
 — Atunci treceți-mă barem „cu“!

CONCURSUL NOSTRU

PARTICIPAȚI

la concursul nostru de caricaturi și idei de caricaturi, dotat cu numeroase premii.

Concursul se încheie la 23 August.

Amănuntele complete asupra concursului au fost publicate în URZICA nr. 11 din 15 iunie și nr. 12 din 1 iulie a. c.

— Hait, telefonul! Georgescule, răspunde tu, că poate mă caută pe mine. Ai văzut? Știam că-s tot ăia de la „Butonul“! Spune-le că nu sînt aici. Lipsesc pentru moment din birou, poftim! Cum, unde sînt? Sînt la bufet, na! Cum, zice că și ieri eram la bufet? Foarte normal, în fiecare zi mă duc la bufet, cînd mi se face foame. Ce? Vor să știe ce se aude cu piesele pe care nu le-am trimis la timp? Știam că pentru asta telefonează! Ho, nenorocitele, nu le spune lor că știam, asta am spus-o pentru tine. Lor spune-le să revină. Cum, cînd? Cînd vor! Eu sînt toată ziua aici, dar să nu revină după ora două, pentru că tu pleci și eu rămîn singur, așa că nu mai are cine să răspundă la telefon. Uf, bine c-a închis! Mersi.

— Na, iarăși telefonul! Vezi, Georgescule, că poate tot pe mine mă caută. Ți-am spus eu? Tot pisălogul! Nu poți să spui că nu m-am întors de la bufet. Spune-i că m-am întors. Cum, să mă dai la telefon? Ești nebun? Spune-i că m-am întors, dar între timp m-am dus cu o hîrtie la semnat. Ce? Zice că și alaltăieri am fost cu o hîrtie la semnat? Spune-i că la noi se semnează în fiecare zi zeci de hîrtii! De ce să mă caute la director, frate? Spune-i că nu m-am dus acolo. Poate sînt la arhivă. Chiar sigur, sînt la arhivă și arhiva n-are telefon. Iarăși întrebă de piese? Spune-i că și eu îl caut tot de trei săptămîni și tot în legătură cu piesele. Niciodată nu-l găsesc, parcă s-ar eschiva de mine pentru că nu i-am trimis piesele la timp. Și azi, spune-i că l-am căutat toată dimineața la telefon și nu l-am găsit. Cum? Zice că nu s-a mișcat de pe scaun? Că el trimite curiera la bufet după sandwich? E vina lui că folosește curiera în scopuri personale, în detrimentul producției. Spune-i că l-am căutat, dar nu l-am găsit, pentru că are telefonul ocupat! Cum, ce să facă? Să revină. Și să aibă răbdare, că poate îl sun eu între timp. Uf!

— Auzi, Georgescule? Tot el! Spune-i că tot timpul l-am sunat, dar era telefonul ocupat, pentru că vorbea cu tine. Cum, dacă erai tu la aparat, n-aveam de unde să-l sun? Tocmai pentru că erai la aparat, eu

am sunat din altă parte. Am sunat de la arhivă. Ei, na, de unde știe el că arhiva n-are telefon? Ce? I-ai spus tu asta? Ce te apuci să minți, Georgescule, netam-nesam? Ce te amesteci în chestia cu telefonul? Spune-i că n-a înțeles bine, că am telefonat de la arhivă și gata! Cum, ce căutam la arhivă? M-am dus să mîncîm un sandwich. Ce zice? Că mă dusesem la bufet cu o hîrtie la semnat? Să nu facă pe spiritualul cu mine, Georgescule! Și ce dacă m-am încurcat? Poate am cumpărat sandwichul la bufet și l-am mîncat la arhivă. Nu mă poate opri nimeni. Dacă vreau, îl mîncîm și în lift. Cum? Zice că suferă pagube din cauza mea? Ce pagube poate să aibă el dacă mîncîm la arhivă sau în lift? Aha, are pagube din cauza pieselor! Spune-i că ți se pare că s-au trimis. Ce? Eu știu că ți se pare că nu s-au trimis, dar tu poți să spui că ți se pare așa cum nu ți se pare! Cum? Vrea să știe precis? Spune-i că precis poți să-i spui numai după ce mă întrebi pe mine. Cum, m-ai întrebat? Ești nebun? Nu m-ai întrebat nimic! Cum, să mă întrebi acum, Georgescule? Acuma eu nu sînt aici. Lipsesc pentru moment din birou. Unde sînt? M-am dus în alt birou, să dau un telefon. Poate chiar lui, poate în acest moment telefonez disperat de la arhivă ca să-i comunic ceva foarte important în legătură cu piesele de care are atîta nevoie, dar telefonul lui e ocupat pentru că dînsul vorbește cu tine. Cum?.. Păi ce, el știe dacă arhiva are sau nu telefon? Nici măcar eu nu știu! Spune-i să închidă odată și să aștepte. În sfîrșit!

— Georgescule! Auzi că sună! Cum, ce să-i spui? Miră-te că încă n-a vorbit cu mine. Spune-i că m-am dus la un telefon public ca să-l sun de acolo. Cum, de ce la telefon public? Pentru că centrala e ocupată și n-are fir. Zice că puteam să aștept? Eu nu aștept, tovarășe, cînd e în joc chestiunea pieselor pe care el le așteaptă de aproape o săptămînă... Cum? De trei săptămîni? Fie și de două, dar acum spune-i că în maximum un sfert de ceas trebuie să-l găsesc. Ce? De ce așa urgent? Pentru că peste un sfert de ceas o să fiu la gară... Ce-mi tot sușotești,

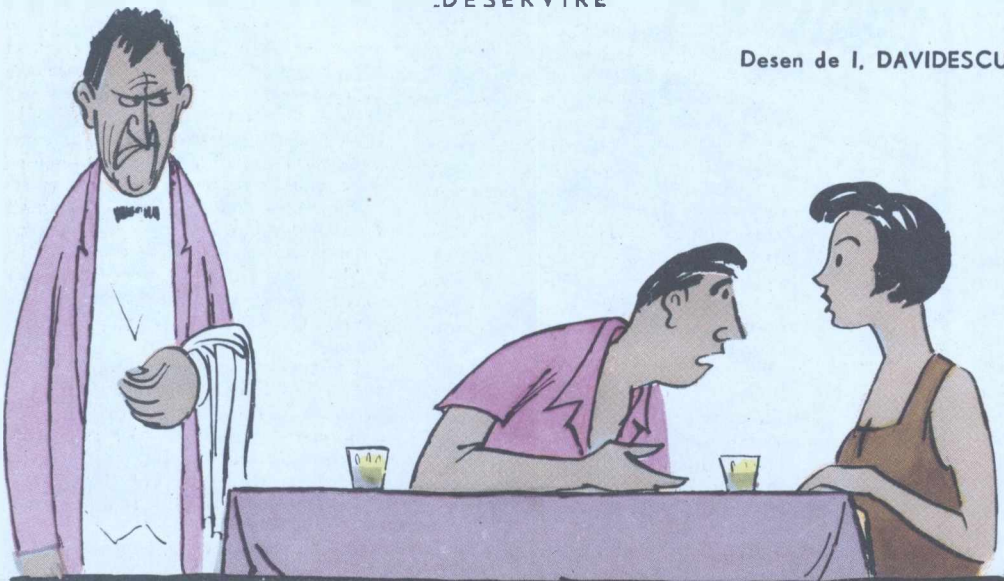
Georgescule? Ce să caut la gară? Nu mă duc la gară, da-i spun că mă duc la gară, ca să creadă că nu sînt aici. Cum, ce fac la gară? Iau trenul, spune-i că plec în provincie. Nu se știe pe cît timp. Nu se știe unde. În mai multe orașe, mai întîi la Bacău, pe urmă la Buzău, sau poate mai întîi la Buzău, pe urmă la Bacău, la Timișoara, la Sighișoara, dar el între timp poate să primească piesele întîrziate, pentru că nu se știe de unde sare iepurele... Cum? A închis telefonul? Să fie într-un ceas bun, poate am scăpat de pisălog...

— M-a asasinat, Georgescule, auzi? Iarăși sună! Spune-i că nu m-am întors. Ce? Cînd mă întorc? Peste trei săptămîni! Vrea să-mi comunice ceva urgent? Poate peste o lună. Da, da, poate și peste două și spune-i să te mai lase în pace. Nu-și dă seama că te ține de vorbă? Are noroc că am plecat în provincie, că altfel îi arătam eu lui, veneam la telefon, sau mă duceam direct la „Butonul“... Cum? De rîndul ăsta nu-i tot cel de la „Butonul“? Da' cine e, frate? Cum? Directorul? De unde a aflat? M-a reclamat pisălogul! Reclamagiul! Cum nu m-a găsit? Ce-i tot spui de bufet, Georgescule? Ești nebun? Ce te apuci să vorbești în locul meu? Dă telefonul încoace! Alo! Tovarășul director? Să nu vă luați după reclamații aceia care se dezinteresează complet de piesele întîrziate și ca dovadă de trei săptămîni nici măcar n-au vorbit o dată cu mine la telefon. Poftiți? Aveți neplăceri din cauza mea? În legătură cu respectarea contractului? Dacă am auzit de colaborare între întreprinderi? Am auzit, dar mai aștept un telefon! Cum? Din cauza noastră nu-și fac ei planul? Ee, astea-s pretexte, tovarășe director, și pe urmă, vorba aia: e planul lor, nu-i planul nostru. Cum? Planul lor e planul nostru? Nu pricep! Dar ce, eu muncesc la ei? Eu muncesc aici! Cum? Nici aici nu muncesc? Dar unde muncesc? Vă rog? O să vedeți? Bine, vin!

— Am fost la director, Georgescule! Dacă mă mai caută de la „Butonul“, să spui că sînt la arhivă! Nu pentru moment! Definitiv!

„DESERVIRE“

Desen de I. DAVIDESCU

— Știi, Stelică, nu mai cere gheață. Privește mai bine la ospătar și te trec răcorile...

VICTOR PIȚIGOI

*Just-o zi
de vara*

Hotărîrea cu privire la reducerea preturilor la peste 1100 sortimente de mărfuri, contribuie la ridicarea în continuare a nivelului de trai al oamenilor muncii.

CÎND SOCOTEALA DE ACASĂ...

de A. LĂPUȘNEANU

Toarnă valuri de căldură
De pe boltă, mîndrul soare.
Stă Grivei ascuns în șură
Și de plictiseală moare.

Peste iarba din ogradă
Calcă rar și apăsat
(Parcă-ar merge la paradă)
Un cocosu împințat.

— Ce pășiți, Grivei, vecine?
Sîă cocosu-n loc uimit,
De căldură nu ți-e bine
Ori cumva ești plictisit?

— Ba de-alîta plictiseală
Nu știu unde s-o apuc
Că tot stînd în curtea goală
Am ajuns din ciine... cuc!

— Păi, desigur, frățieare,
Că stai singur și uitat,
Dacă toți, cu mic cu mare,
Au ieșit la treierat!

Da, de cînd cu treieratul,
Am ajuns chiar de rușine:
În loc să trezesc eu satul
Mă trezește el pe mine!

...NU SE POTRIVEȘTE CU CEA DIN TÎRG!

Desen de V. CRIVĂȚ

VORBĂ LUNGĂ

— ...Nu mai am nimic de spus!!!
— Bine! Dar fii scurt!

Desen de N. CLAUDIU

POLITEȚĂ ȘI BUNĂVOINȚĂ

Bunăvoință la Ștefănești

La o sesizare a *Urzicii*, Trustul regional Gostat Pitești a răspuns așa: — E adevărat: G.A.S. Ștefănești a început în noiembrie 1959 să construiască pe șoseaua care leagă Colonia Ștefănești de comuna Valea Mare, un podeț sub care să se scurgă, pe timp ploios, apa colectată de pe terenurile gospodăriei, aflate de o parte și de alta a șoselei. Și recunoaștem: lucrările n-au fost terminate. Dar de ce să le mai termine acum G.A.S. Ștefănești? Între timp, gospodăria agricolă de stat a predat terenurile Stației horti-viticole Ștefănești. Să termine ea podețul, întrucît — o dată cu terenurile — i-au fost predate și materialele pentru podeț!

Iar stația horti-viticolă a răspuns așa: — Da' de unde! am preluat numai terenurile, n-am preluat nici o sarcină de construcție și nici un fel de material de construcție!

Va să zică, fiecare for afirmă altceva, fiecare dă vina pe celălalt — și amîndouă refuză să construiască podețul.

E „soluția” la care cele două foruri agro-horti-viticole au ajuns... cu bunăvoință și cu spirit de răspundere.

Dar ar mai fi o soluție: dacă între cele două foruri s-ar întinde — în privința podețului — o... punte de înțelegere.

Politeță la Galați

Tovarășul șef al Secției C.T. 7 Galați a răspuns, la o sesizare a *Urzicii*, așa: — Nu-i adevărat că salariatul nostru, electricianul Tudose Ștăvrică (domiciliat în Pavilionul C.F.R. din str. Balaban nr. 1), provoacă scandaluri, tulbură liniștea vecinilor și sparge lemne pe pardoseala locuinței.

Primind acest răspuns, *Urzica* a adresat secției C.T. 7 Galați o nouă sesizare, la care a anexat și copia procesului-verbal încheiat, în această chestiune, de către două organe celeriste superioare (Secția L 14 Galați și Serviciul L regional București), în care sînt consemnate constatările că în fața apartamentului ocupat de locatarul Tudose Ștăvrică s-au spart lemne pe pardoseala de ciment, fapt care a provocat degradarea ei, și că tovarășul Ștăvrică tulbură liniștea vecinilor, fapt confirmat de toți locatarii.

La această răs-sesizare, tovarășul șef al Secției C.T. 7 Galați a răspuns... după două luni, și în termenii următori: — Ce-am avut de răspuns am răspuns, și nu mai am nimic de adăugat!

Dacă s-ar da o dispoziție să fie... avansați, la C.F.R., toți funcționarii politicoși, tovarășul șef al Secției C.T. 7 Galați ar avansa... nevinovat.

C. CRISTOBALD

CAROLINA CÎRLIGEANU

căpitanul echipei de handbal feminin care a câștigat la Haga, pentru țara noastră, pentru a doua oară, titlul de campioană mondială.

Desen de I. ROSS

În Colonie

Vacanță. Zăpușeală de nămiezi.
Copiii au plecat în colonie —
Și melancolic le invidiezi
Fermecătoarea lor copilărie.

O „mare” botanistă, sub un cort,
prezează flori pentru un nou ierbar;
vecinul ei a prins un „cap de mort”,
să-și completeze micul insectar.

Un dolofan, cu buclele în vînt,
își vede numai de... agricultură,
umplîndu-și căldărușa cu pămînt
(Un harnic... agronom-miniatură)

...Se lasă înserarea, liniștit,
și undeva, pe mal, se aprinde Farul.
Trăgînd un vaporăș de ebonit,
un ținț se crede... „Simbad Marinarul”

Trei premianți sosesc pe litoral
(o mică blondă și doi puști bruneți),
s-admire — seara — luna de opal.
(Sînt viitorii pictori sau poeți).

...Numai un prichindel ceva mai mare
Cu pixul mîzgălește un ziar
(Fu pun pariu pe tot ce vreți că are
Veleități de critică literar).

MIRCEA CODRESCU

Noul director ne-a convocat într-o scurtă ședință și ne-a spus printre altele:

— ...așadar, vă atrag atenția că la mine nu merge cu lingușeli sau periute și alte obiceiuri ale trecutului. Voi aprecia în mod obiectiv munca depusă și voi fi foarte bucuros să spun fiecărui tovarăș: îmi place și sîntem prieteni!

Vorbe!... gîndeam eu din fundul sălii — unde stăteam mai retras ca să nu se creadă că mă bag în sufletul omului. Și celălalt spusese că la el nu merge, da-i mergea la inimă de cîte ori îi spuneam cu surplus de admirație: „Vai, ce bine arătați azi, tovarășe director! Se cunoaște că ați dormit liniștit și arătați bine din profil!” Sau: „Nu știu dac-o fi adevărat că-n Venus sînt oameni, dar știu că nici o cravată nu v-a stat așa de bine ca asta bej! Aveți gust, tovarășe director!”

Aprecierile mele aveau efectul scontat: mai o primă, mai cite-o învoire pentru „caz de deces familial”... Mi-aduc aminte că o dată mi-a spus rîzînd: „Caracosteo, fiindcă tot ești la planificare, mai planifică-ți și tu durerile familiale, că-n curînd n-o să-ți mai ajungă toate cimitirele Capitalei! Știi că pînă acum ți-ai „ingropat” peste 55 de mame, 80 de frați și 25 de cumnați?”

Mi-a mers și mie cît i-a mers și lui. Că pe urmă, într-o bună zi (vorba vine bună, că a fost destul de rea), inspecția de la minister a intrat pe o ușă și directorul a ieșit pe alta. Și fiindcă nu se comportase cum trebuie în postul de sus, a fost trimis în munca de jos...

Va să zică, gîndesc eu, cu asta nou trebuie adoptată altă tactică. Ia să-ncerc cu un produs zaharos. O pun pe Tincuța de face un tort „de zile mari” și-l trimit directorului, cu următoarea notă explicativă: „Respectuos omagiu din partea unui subaltern devotat și credincios. Amedeu Caracostea, de la Planificare”. Spre seară mă pomeneș cu atacul respins și o notă inexplicabilă: „Nu-mi plac d-astea! Martinoiu, de la Direcție”. Să turbez, nu alta! Nici Tincuța nu-și dă seama care să fie cauza, mai ales că făcuse tortul după toate regulile artei: exagonal, cu cîte două migdale în colț și una în mijloc.

— Asta-i nenorocirea! exclam eu în asalt. Ai pus... 13 migdale! Ai pus 13 și omu-i superstițios! Trebuie reparată gafa, Tincuțo, pînă mai e timp, că s-apropie primele pe trimestrul trei!

Aflu pe căi subterane că directorul are patefon. „Dacă are, i-am rupt diafragma!” exclam victorios. Să vedem ce fel de muzică i-o fi plăcînd, folclor sau din mării cîntăreți? Să-l iau c-o melodie celebră, ca să-l văd în ce arii se scaldă. Să-i trimit celebra arie „Adio del passato”, cîntată de Maria Meneghini. Ce mai — cu Maria Meneghini de la „Metropolitanul” din New-York îl am în discotecă! A doua zi mă cheamă în biroul lui și-mi întinde placa:

— Astea le cunosc, tovarășe Caracostea!

— Aveți dreptate, tovarășe director! zic eu înclinîndu-mă ca salcia în bătaia vîntului. Aveți perfectă dreptate! Că de la premiera Traviatei și pînă azi, mii și milioane de oameni... Simțeam că vorbele mi se opreau în gît cum mi se oprește apa cînd n-o achit la timp... Da', vă rog, ce-aș putea face să vă fiu pe plac?

— Să... schimbî placa, tovarășe Caracostea!

După tonul cu care mi-a spus-o, am simțit un trăsnet în inimă și dacă nu mi-ar fi fost că rămîn cu rata neachitată la mobilă, m-aș fi sinucis pe loc.

Cu asta nu mergea! Nu-mi mai rămînea decît să mă resemnez și să-mi văd de treabă. Și mi-am văzut. Ba dup-un timp m-am văzut și la panoul de onoare. Am primit chiar și o primă de depășire. Era prima depășire reală. Directorul m-a chemat în biroul lui și m-a felicitat călduros:

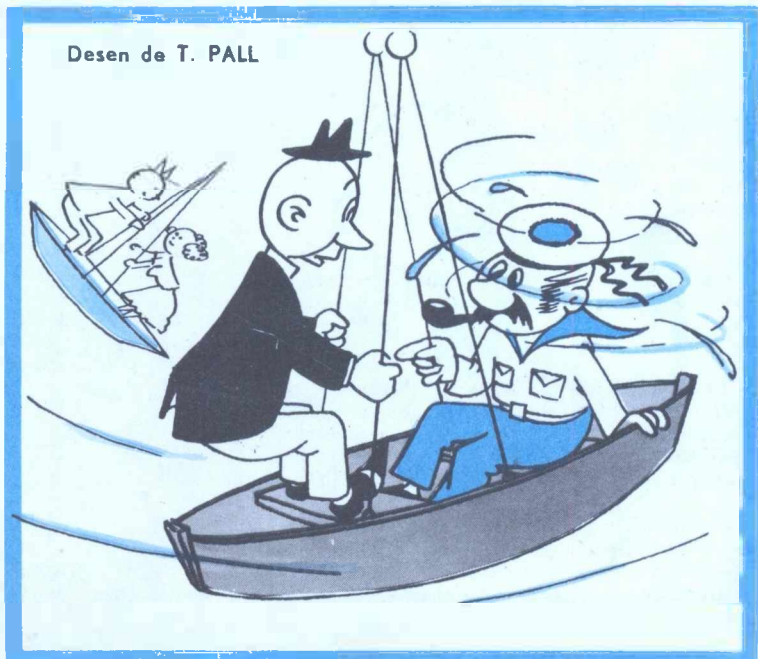
— Ei, ai văzut, tovarășe Caracostea, că se poate și fără... plăci de patefon?

— Vedeți... încep eu să mă hîlbîi emoționat.

— Am văzut și sînt mulțumit de activitatea dumitale. D-iaia fiți și spun: acum îmi plăci și... sîntem prieteni! Și adaugă rîzînd: și cum rămîne cu... celebra arie din Traviata?

— Ei, zic eu mai înviorat. Să nu mai vorbim de trecut, tovarășe director! Sau cum s-ar zice... adio del passato!

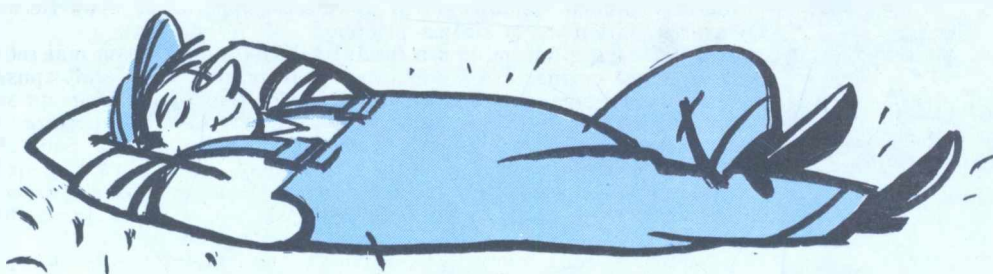
VALERIU FILIMON

Desen de T. PALL

MARINARUL: — Pe onoarea mea că-i prima dată cînd amețesc în barcă l...

UNDE-I TĂPĂLIGEA? UITE-L PE TĂPĂLIGEA! EL E TĂPĂLIGEA? EL E TĂPĂLIGEA. EI ȘI?

(roman fantastico-realist)

CAPITOLUL II

Incepem cu capitolul II, fiindcă în capitolul I nu se întâmplă nimic.

CAPITOLUL III

În capitolul III, lucrurile se complică și mai mult decât în capitolul II, în care, de bine de rău, eroii acționează lucid.

Noaptea prinde să se destrame treptat. Ziua începe să se ridice parcă ar fi legată de coada unui avion care își ia zborul. Așadar, ziua se ridică, se ridică neîncetat pînă dispare în nori și se lasă seara. Negurile serii cuprind pe nesimțite întinderile fără sfîrșit, cuprind zările fără sfîrșit, precum și o batoză cu sfîrșit. Vai, dar ce sfîrșit! Un sfîrșit care trebuie luat de la început.

CAPITOLUL IV

Soarele strălucește pe cer, așa cum numai el știe să strălucească, dacă e în toane bune. Un vînt adie ușor.

— Mă tem că-mi face vînt, dacă nu mă îndrept! murmură Tăpăligea, un mecanic al S.M.T.-ului.

Se ridică fără grabă de sub batoza pe care tocmai o reparase, fiindcă se stricase acolo unde o reparase.

Era miercuri și nimic nu lăsa să se întrevadă că a doua zi va fi duminică.

— Ah, dacă mîine ar fi duminică! șopti îngîndurat Tăpăligea, scofînd două oftături suprapuse. Dacă ar fi duminică, batoza s-ar odihni și nimeni nu mi-ar reproșa că s-a defectat.

Intr-adevăr, batozele reparate de Tăpăligea erau în perfectă stare de funcționare doar atunci cînd nu funcționau.

CAPITOLUL V

Capitolul V ține atît cît ține o reparație executată de Tăpăligea, așa că se trece imediat la

CAPITOLUL VI

În zorii acestui capitol, dimineața se arăta frumoasă și senină. Din depărtare se vedeau trei răsărături: 1) Răsare soarele. 2) Răsare Tăpăligea. 3) Răsar cîțiva oameni. Mai întîi vorbește un tractorist de la un G.A.S.:

— Tovarășe Tăpăligea, s-a rupt cureaua.

— Nu-i nimic, pune bretele.

— S-a rupt cureaua de la batoză exact în locul unde ai reparat-o dumneata. Oamenii așteaptă, nu pot lucra.

— Vin chiar acum să repar cureaua.

— Ba acum vii la noi, sări un alt tractorist, că joacă pinionul pus de dumneata.

— Bine, atunci vin la voi întîi.

— Ba întîi o să vii la noi, replică un colectivist. Roata de transmisie, pusă la punct de dumneata, nu e centrată.

— Ba la noi o să vii mai întîi...

Spre norocul lui Tăpăligea, aici se termină capitolul, așa că el nu trebuie să meargă și pe la mulți alții...

CAPITOLUL VII

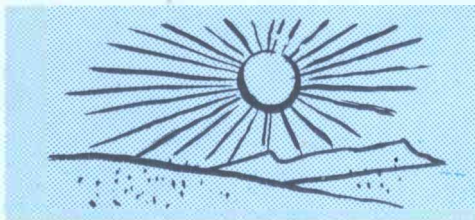
E noapte grea. E atît de grea încît ar fi nevoie de o basculă s-o poți cîntări. Tăpăligea se plimbă alene în lungul ariei. E o arie din „Bărbierul din Sevilla”. De ce din „Bărbierul”? Pentru că Tăpăligea se laudă în gînd cu reparațiile sale de bună calitate.

CAPITOLUL VIII

Sedință de analiză a muncii.

CAPITOLUL IX

Soarele e mai strălucitor decât în capitolul IV. E mai strălucitor chiar decît în capitolele IV și V, luate la un loc. (În cazul cînd în capitolul V lipsește soarele, vă rugăm să-l adăugați dumneavoastră, că e de unde). Dar mai strălucitor decît capitolele IV și V este Tăpăligea. De ce este mai strălucitor Tăpăligea? Fiindcă o voce tainică străpunge bezna nopții. Pardon! Cum o să fie bezna nopții cînd soarele e pe cer?! În cazul acesta o voce tainică străpunge bezna zilei. (Fără „bezna” vocea își pierde cel puțin 50% din mister):

— Tăpăligea, mulțumesc!

— Cine e?

— Pinionul!

— Tăpăligea, să trăiești!

— Cine e?

— Cureaua!

— Tăpăligea... motorul... Tăpăligea... toba... Tăpăligea... batoza! Mulțumim! Acum batoza merge strună! Oamenii nu mai așteaptă. Au spor!

CAPITOLUL X

Păi dacă batoza merge acum strună, dacă oamenii nu mai așteaptă și dacă au spor, nu știi ce rost mai are capitolul ăsta!

I. AVIAN

P.S. E posibil ca, pentru unii cititori, formula acestui material să pară de neînțeles. Ei și? Atitudinea inițială a lui Tăpăligea era și ea de neînțeles și totuși omul, după ce a fost criticat, și-a revenit. Dacă o să găsiți că e cazul, o să mă criticați și pe mine, și o să-mi revin și eu.

I.A.

PUNCTE DE VEDERE

CUM O VĂD EI:

Un exagerat

O cochetă

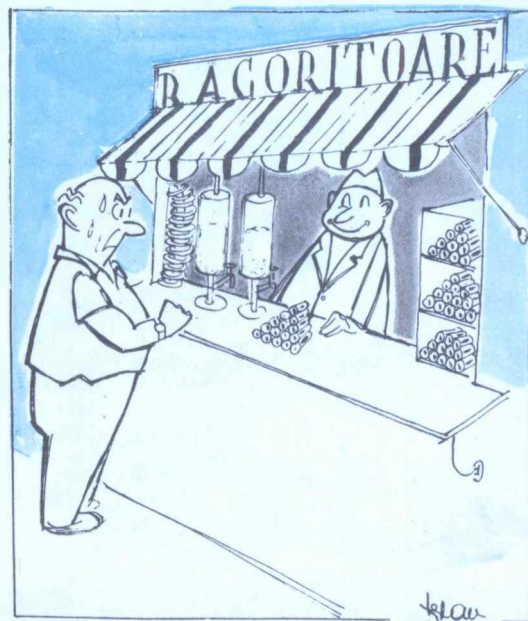

Un marinar

O cooperativă de jucării

Desen de NELL COBAR

— Ce răcoritoare aveți?
— Mentosan II...

Desen de PAUL ȘERBAN

» Băieții noștri» care nu-și văd de treabă

FILM DE SCURT-METRAJ ÎN LEGĂTURĂ CU O SLABĂ DESERVIRE, CU LIPSURI DE ECRAN LAT

ÎN ROLUL
APAR ȘI CÎT

FILMUL: Cine
EROUL: Cine
DISTRIBUȚIA: I
naj i se va di
i se cuvine...
TRUCAJE: Nu
IMAGINEA: G
SCENARIUL: I
MUZICA: Le-o

Produsele de patiserie sînt expuse afară, în loc să fie depozitate în interiorul acestui galantar.
Praful pe pîine, praf în lege.
Ei, cum vi se pare scena?
Este clar că se alege
Praful... din toată igiena!

Casierita Zetel Mariana, de la una din casele din incinta Halelor Obor, părăsește locul de muncă în interes personal, iar cetățenii sînt nevoiți să facă coadă.
În acest catren modest
Eu nu spun că n-ar da rest,
Ci că dumneai chibulește
Și ca... restul n-o privește!

La Poșta Centrală pe mese nu se găsește suficiente condeie. Cetățenii sînt nevoiți să umble de colo-colo, pentru a-și procura unul ca să poată completa diferitele formulare.

A umblat cu mult temei
Și-acum stă, să-și verse focul.
Pîn' să prindă un condei
Și-a tocit sârmanul... tocul!

Tonetul de cărți din fața Universității e închis de peste două luni.

Stau aici de pe la patru
Să-mi iau un volum de teatru
Și-am aflat, ce complicații,
C-o s-aștept... Trei generații!

EPIGRAME ȘI EPITAFURI

Frizerul nărăvit, pe munte

Unui cioban tunzind mioare,
Îi zise iute, pe furis:
— De ce-ți pierzi vremea, frățieare,
Că oile... nu dau bacșiș!

Servilul, la plajă

Ajuns și el pe malul mării,
Își pleacă-ncet șira spinării
Căci nu-i o apă oarecare,
Ci, dimpotrivă, este... mare.
Victor Teodor

În cartierul Floreasca, deseori,
becurile de pe stradă ard în timpul
zilei (str. Cealiovski etc.)

Păi ce, asta e joacă?
(Să știm cine-i de vină)
E cazul să se facă...
Lumină!

I. Lan

La atletism, sprinterii noștri au
avut rezultate slabe la ultimele
concursuri, aproape egale cu ale
fetelor.

Îi știm de astăzi și de ieri,
Dintotdeauna cavaleri,
Deci nu le vine prea ușor
S-o ia-naintea... fetelor.

Constructorilor de blocuri

Privind la ei, îi văd de jos
Din ce în ce mai mititei
Și totuși, lucru curios,
Ei cresc mereu în ochii mei.

S. Loveanu

Unui lăudăros leneș

Nu spun nimic, cînd fără de-ncetare
Tu singur osanale îți înalți.
În fine, e-o activitate care
Nu este de resortul celorlalți.

La o agapă a umoriștilor

Cînd ați strigat: „Mai mult piper și
sare“
Mi-a picurat o lacrimă-n pahar.
Lozinca voastră mobilizatoare
Mobilizase doar pe ospătar.

C. Arcașu

Unuia care nu ia cuvîntul la
ședințe

În sală mă uitam din prag:
Sînt bănci de brad lungi, spațioase
Și scaune de lemn de fag
Și dumneata... de lemn... Tănase.
Fern Victor

Unuia care făcînd sport își ne-
glijează obligațiile profesionale

Joacă șah, eroul meu,
Discul, sulița aruncă,
Fuge și la cros, mereu,
Însă fuge și de... muncă!

Unui frizer care lucrează brutal

Briciul său e ca și-o spadă
Cînd pe-obraz își ia avînt...
El e-n stare să mă radă
Și... de pe pămînt.

Căii Lactee

Calea Laptelui va fi
Drum de-afîșia străbătut
Că-n curînd va deveni
Calea laptelui... bătut!

Epitaf unei birfitoare

Am făcut eu legătura
Cum că dase ortul popii,
Nu cînd i se-nchise ochii,
Ci cînd i se-nchise... gura!

Epitaf unui prefăcut

El, aicea unde zace,
O și mort sau.. se prefăce?
Sig Horovitz

— M-am hotărît, de ziua ei îl iau o mașină de spălat rufe !!

SCURTE ISPRĂVI.

Materialul de față pune față în
față isprăvile unor salariați
prinși cu ocaua mică. Incepem
cu...

Inceputul

La întreprinderea de gospodărie
raională Orșova, serviciul „muncă
și salarii“, lucrează și Dumitrescu
Ioan. Pe lângă sarcini de serviciu,
acesta trasează și altfel de sarcini
angajaților întreprinderii. Așa, ca
să fie. Însă în scopuri strict per-
sonale.

Astfel, unele persoane îi trans-
portă acasă lemnele de foc, altele,
tot acasă, îi transportă de pe unde
găsesc pămînt, unii cărămizi, alții
altele, taxatorul Vlaicu îi trans-
portă cu autobuzul I.G.R.-ului
butelia de aragaz, iar Dumitrescu
de la muncă și salarii se transportă
pe el pentru a controla executarea.
Ce înseamnă, dom'le, să fie omul
gospodar în... Gospodărie, dar care,
probabil, mult nu o să mai ție. Să
continuăm însă cu...

Continuarea

Nu același simț de bun gospodar
îl are salariața Cozma Ecaterina
de la ghișeul radio al Oficiului
P.T.T.R. Iași. În sarcina ei cade
aprovizionarea din vreme cu imprimate
a ghișeului, dar fiindcă ține
cu tot dinadinsul să imprime o
notă personală muncii sale, nu
face acest lucru. Fapt pentru care
n-o felicităm expres.

Luni de zile, funcționara Eca-
terina Cozma a amînat eliberarea
unui carnet abonament pentru
radio, cetățencei Drandore Nadejda,
aceasta fiind nevoită să plătească
nouă lei majorări. De ce a făcut
aceasta? Din motive de comodi-
tate, precum și din motive de
plecare în concediu recreativ, ca
și de neseriozitate la locul de
muncă, motive care ne-au deter-
minat să scriem aceste rînduri în
Urzica, ce pot fi ascultate și la...
radio pe orice lungimi... de unde

și proverbul... bine faci, bine gă-
sești.

Terminăm isprăvile cu...

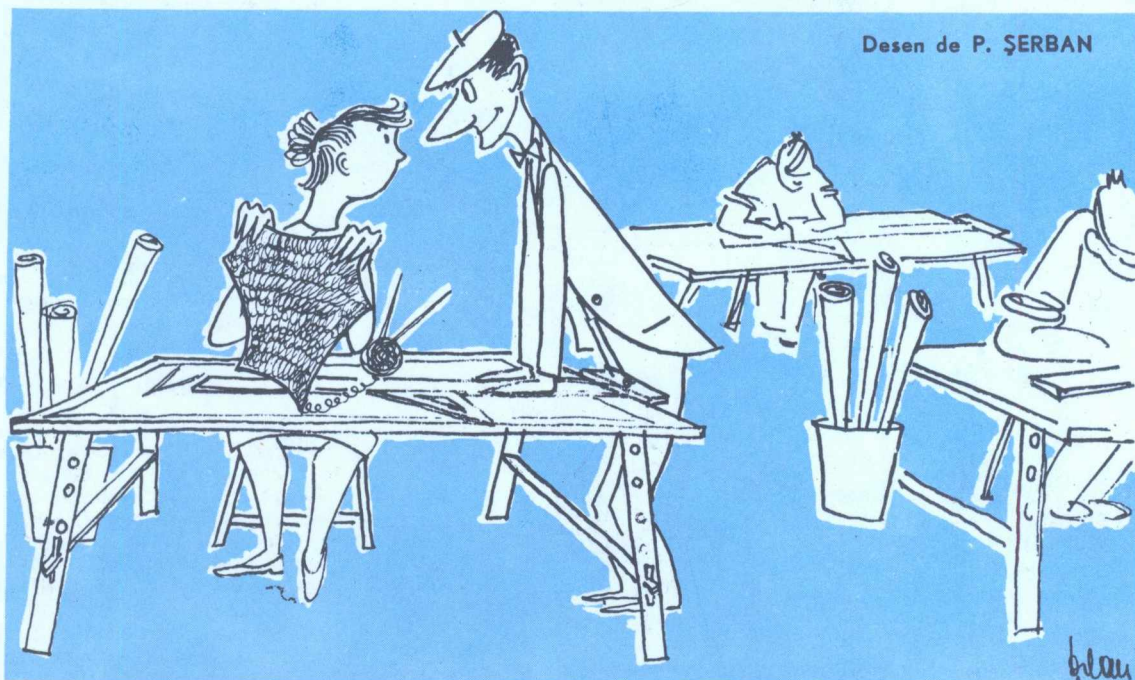
Incheierea

Restaurantul „Fîntînele“ din
localitatea Stejaru, raionul Piatra
Neamț, nu este aprovizionat nici
măcar cu strictul necesar. Strictul
se compune din părțile lui compo-
nente: bere, vin, sifoane, ape
minerale, preparate de carne etc.

Munca gestionarului se compune
din lipsa de preocupare pentru
aprovizionarea unității și din „gri-
ja“ pentru buna deservire a con-
sumatorilor, care lasă de dorit.
Păcat.

În încheiere, gestionarului de la
„Fîntînele“ îi reproșăm și faptul
că înșeală consumatorii și că ia
suprapreț. V-am insultat? Pardon!
Ne cerem scuze pentru aceasta.
Că prea ne facem păcate multe.
Și e păcat.

I.V.

Desen de P. ȘERBAN

— Maricico, am venit să te iau la meci, poți să chieleşti?
— Imposibil!!!... Am o urgență, pînă la 3, trebuie să-mi termin puloverul!!

la strand

— aspecte —

— Ionel, nu-l mai stropi cu apă pe dumnealui. Nu-i frumos!

— Nu face nimic!

— Ionel, fii cuminte și nu mai arunca nisip în ochii dumnealui. Nu-i frumos!

— Lăsați, e un copil atât de drăguț!

— Ionel, nu-l mai călca pe dumnealui pe cap. Nu-i frumos!

— Nu-i nimic, nu mă deranjează. Îmi place copilul dumneavoastră, tovarășă Ionescu.

— Mă confundați, numele meu e Popescu.

— Cum, nu sînteți soția tovarășului director Ionescu?

— Nu!

— Atunci ia-l de-aici pe măgarul ăsta, cucoană, că-l trîntesc de nu se vede!

— Mămico, silfidele se mănîncă?

— Nu, Puișor!

— Atunci de ce mai înainte, cînd tu erai în apă și au trecut pe aici două tanti, tătucul i-a spus lui nenea Jean: „Jeane, ia uite la silfidele alea, îți vine să le mănînci, nu alta!”

— Dormi?

— Buștean!

★ ★ ★

— Mitică, te rog să-ți strîngi puțin picioarele...

— Mai așteaptă vreo zece minute pînă intră Tața în apă, că atunci Gigel o să vină în locul ei, așa că Matei o să aibă destul spațiu ca să se poată ridica și atunci o să am și eu posibilitatea... Dar pentru ce vrei să-mi strîng picioarele?

— Pentru că dacă tu îți mai strîngi puțin picioarele, eu pot să întind mîna ca să se poată ridica Georgică și în felul ăsta îi facem loc lui Nae să se întoarcă, că tovarășul de lingă dînsul ar vrea să se bronzeze și pe spate.

★ ★ ★

— Nu vă supărați, cum ajung de aici, de la strand, în gara Filaret?

— Simplu, îl luați pe „5” cu „17”.

— N-aș putea să-l iau direct pe „22” ca să nu mai schimb tramvaiul?...

★ ★ ★

— Tătucule, silfidele sînt un fel de stafide?

— ...

— N-auzi ce te-ntreabă copilul? Răspunde-i!

— Acum dorm.

— Uf!... Întreabă-mă pe mine, Puișor!

— Acum, în perioada examenelor, în loc să-nveți, stai toată ziua în apă. La ce dai primul examen?

— La hidro-ameliorații!

ATANASIU ATLAS

Desen de V. TIMOC

— Vezi? Cred că vor deveni accesibili și oameni ca Ionescu!...

Desen de AI. CLENCIU

— Ce-ai în plasa aia de mi-ai rupt ciorapii?
— O mașină de remaiat!

ÎN ȚEPI URZICII

La cuțite

Fabrica „Ilie Pintilie” (fostă «Romargint») din București livrase pentru T.A.P.L. Cluj 200 cuțite, de o calitate necorespunzătoare. Nu erau cuțite pentru pește, dar cît ziceai „pește” li se rupeau mînerele. Recunoscîndu-și ulterior greșeala, fabrica din București a cerut trustului din Cluj să-i restituie urgent cuțitele, în vederea preschimbării.

Dar tovarășul Nador, șeful serviciului administrativ al trustului, nu s-a grăbit de loc. Întîi, a răspuns că nici n-are cunoștință de o asemenea problemă. Apoi, fiind sancționat cu „muștrare verbală”, și-a amintit că are cunoștință și — după o mare întîrziere — a expediat cuțitele.

Și problema s-a rezolvat. Cele două întreprinderi nu mai sînt la cuțite. Tratează acum o comandă de furculițe.

Original și copie

Tovarășul contabil-șef Sîrbulescu de la Depoul C.F.R. Petroșani e un om cu inițiative: a sustras, din proprie inițiativă, două hîrtii din mapa cu acte a unui salariat și le-a rupt.

Această mapă era a tovarășului Rusu Ion din Petroșani, str. Morii nr. 16, și era destinată unei comisii de litigii, căreia i se adresa tovarășul Rusu (după un proces din care a ieșit achitat) spre a obține repararea daunelor ce suferise prin retrogradări în funcții cu micșorarea salariului, — iar actele... distruse de contabil dovedeau salarizările petiționarului pe timpul retrogradării.

Și ce răspunde Direcția regională C.F.R. Timișoara, sesizată de acest caz?

Răspunde că... „actele distruse de contabil pot fi reconstituite oricînd, existînd copiile în arhiva depoului”. Simplu!

Reflecția Urzicii: Și dacă există copiile, e o scuză să fie distruse originalele?

Era mai... spiritual răspunsul birocratului din anecdotă, care a raportat șefului său: Am executat dispoziția dv. Am distrus toate actele vechi care încurcau arhiva. Dar înainte de-a distruge originalele, am luat inițiativa de-a le copia pe toate — din spirit de prevedere — în cîte trei exemplare și le-am depozitat în arhivă!

Lux cu „Petrolux”

În comuna Teregova (raionul Caransebeș) există două magazine cooperatiste care n-au instalație de lumină electrică.

Pentru unul din magazine, conducerea cooperativei a cumpărat lămpi „Petrolux”, care au costat 2 000 lei. Dacă se introducea lumină electrică, lucrarea ar fi costat numai vreo 600 de lei.

Sesizată de acest fapt, U.R.C.C. Caransebeș răspunde că... s-a luat legătură cu I.G.O. Orșova, care va efectua — la cele două magazine — instalațiile de iluminat electric.

Atît.

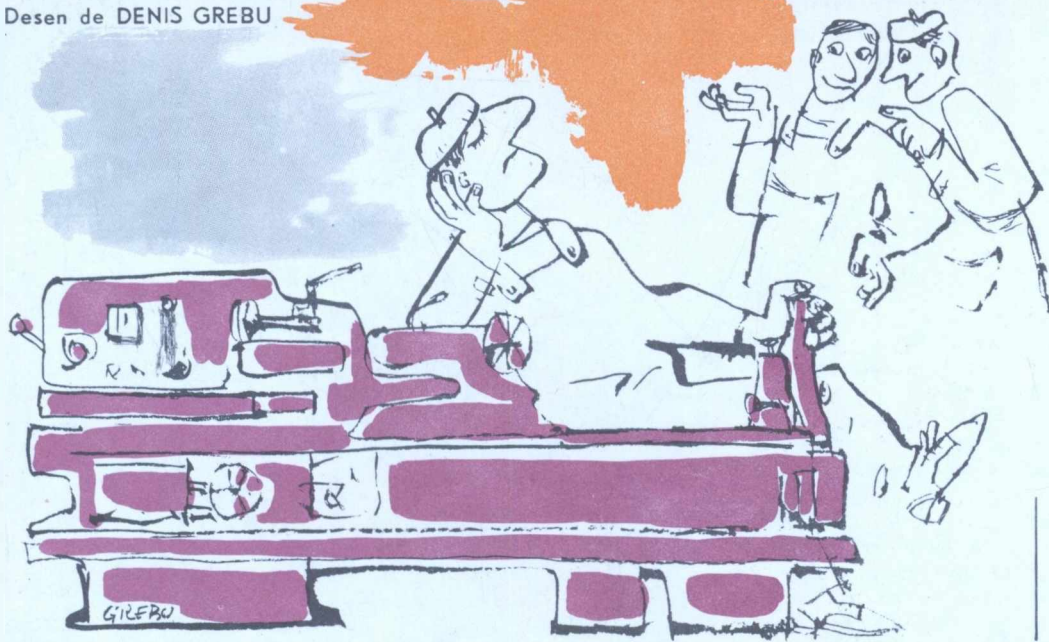
Despre risipa cu cei 2 000 de lei, dați pe „Petrolux”-uri, și despre vreo tragere la răspundere a risipitorilor, nici o vorbuliță.

Pesemne că cei 2 000 de lei, risipiți, au fost trecuți la... profit.

În acest caz, risipitorii acestor bani ar urma să fie trecuți la... alte treburi.

N-ar fi nici o... pierdere.

C. B. D.

— De ce-i așa de îngândurat Marinică?
— Ei, săracul, nu știe ce-o să facă în timpul concediului de „odihnă”!

BUCURIA COPIILOR...

Părinții sînt foarte bucușori cînd fac o bucurie copiilor. Unii merg cu bucuria pînă acolo încît atunci cînd rulează un film pentru copii, primii care se duc să-l vadă sînt... ei. Iar dacă puștiul începe să plîngă, susținînd că atitudinea tatălui nu e justă, acesta îi face o serioasă muștrare cu avertisment: „Bine mă, caraghiosule! Adică nu mai poate avea omul o bucurie din cauza ta?” Cînd e vorba de bucuria copilului, alții precedează mai practic. Iși duc odraslele la parcul de distracții. Adultul (adică tatăl) îi cumpără minorului (adică copilului) o „vată de zahăr” și-i spune cu o vibrantă căldură paternă: „Dacă vrei să-mi faci și mie o bucurie, stai cuminte aici pînă... mă dau în călușei!” Și-n timp ce adultul ametește de bucurie dîndu-se în călușei, minorului îi vine să se dea cu capul de toți stîlpii. Iar după ce s-a bucurat din plin de amintirile copilăriei, gigantul își întrebă năpîrstocul: „Ți-a plăcut?”

...Cu astfel de gînduri am intrat la un magazin de jucării. Aveam sarcină trasată... adică ce sarcină, că era chiar obligație sadea. Îi promiseseam copilului că în vacanță se va plimba cu un tren aerodinamic. Și pentru că în concediu l-am dus cu personalul, m-am gîndit

că-mi pot ține cuvîntul, cumpărîndu-i un asemenea trenuleț.

— Sper că n-o să am nici o surpriză! îi spun vînzătorului.

— Fără grijă! mă asigură el. „Bucuria copiilor” fabrică jucării care țin o veșnicie!

— N-am pretenții la o veșnicie definitivă. Mă mulțumesc și cu una de mai scurtă durată.

Cu bucuria feroviară frumos împachetată, ajung acasă.

— Formidabilă bucurie! exclamă băiatul cînd vede trenulețul electric.

Îl încercăm. Nimic. Stătea împietrit ca Niobe.

— Ce-are? mă-ntrebă copilul.

— Are... plecarea întîrziată!

— Asta-i bucurie? zice el. Și începu să plîngă de se clătinau pereții ca la un cutremur de gradul cinci. Vecinul de bloc îmi bate-n ușă:

— Da' ce-are copilul, nea Eftimie?

— Păi dumneata n-auzi? Se... bucură!

Împachetez trenulețul defect și mă duc la magazin:

— Ce-nțelegeți dv. prin „veșnicie”?

— Nu-nțeleg la ce vă referiți! răspunde vînzătorul, amabil.

— Mă refer la „bucuria” pe care înțelege s-o ofere „Bucuria copiilor”.

Îmi dă în schimb un alt tren. Acolo mergea. A mers și acasă... 9 minute și 12 secunde.

— Acum? o-ntreb pe nevastă-mea.

— Acum, oftează Melania, va trebui să-l repara. Cu ocazia asta... îți mai lărgești și tu orizontul tehnic.

— Păi, mă pricep eu la reparații ca scrumbia la note muzicale!

— Da' Michelangelo cum se pricepea și la pictură și la mecanică, cum mi-ai spus d-ta deunăzi? zice băiatul.

— Păi ce, eu sînt Michelangelo?

— Ești mai mult: ești... tatăl meu!

Mare lucru cînd copiii știu să-și stimuleze părinții! Am împrumutat o șurubelniță de la cumătrumeu Matei, i-am cerut unele indicații tehnice și după cîteva zile de meșterea trenulețul electric și-a revenit din catalepsie.

Acum, toți sîntem bucușori: eu, că mi-am lărgit orizontul tehnic — băiatul că are cu ce se juca și nevastă-mea că are liniște în căminul conjugal. Nu știu dacă aceeași bucurie o vor avea și tovarășii de la „Bucuria copiilor”. În orice caz, n-ar strica să fie mai atenți la confecționarea trenulețurilor electrice, ceea ce pentru o fabrică de jucării e o... jucărie.

TOMA FLAVIU

S-a încins motorul

Mai sînt unii șoferi care se „cinstesc” pe parcurs.

*A venit în fine vara...
Plină e autogara
Și așa — precum e uzul —
A venit și autobuzul:
Leana urcă cu o plasă,
Ghiță c-o găină grasă,
Stan c-un sac legat cu sfoară,
Șafta cu o plăpumioară,
Toți venind din Livezeni,
Și-o pornim spre Cîrligeni.*

*Pe șoseaua solitară,
Autobuzul parcă zboară
Că se miră toți cumetrii
Cum înghite kilometrii.
Pier în goană munți de praf,
Fug și stîlpi de telegraf,
Cînd deodată, bat-o vina,
Hopa c-a stopat mașina!
— Apă! strigă conductorul,
Fiindcă s-a încins motorul!*

*Se dă jos șoferu-ncet,
Intră iute-ntr-un „Bufet”
Și-apoi toarnă-ncețîșor
Apă rece la motor,
Dar cum ora este nouă,
Ia și-o țuiculiță-două
Și-și șoptește-apoi de zor:
— Măi, al dracului motor!
Peste-o jumătate ceas
Iarăși face-un mic popas,
Iar s-a-ncins motorul, gata,
Iar se duce cu găleata.
Și cum ceasu-i „fără zece”
Ia o litrișoară rece,
Mai stropește, învîrtește
Și mașina iar pornește.*

*De-ți zvîrli ochii pe fereastră
Vezi, pierind prin fața noastră,
Case, un cămin, o moară,
Iar mașina parcă zboară,
Zboară cu viteza toată!
— Admirabil! Cînd, deodată,
Brusc își întrerupe zborul,
Fiindcă iar s-a-ncins motorul.*

*La „Bodegă” iar coboară
Și-o găleată toarnă iară,
Dar și lui, că are treală,
Iși mai toarnă-o litră-n grabă,
Urcă la volan, pornește
Și-apoi brusc se-nveselește
Și voios își cînta-așa:
— „La circiuma din șosea!”*

*Dar acum, altă drăcie,
Ce să fie, ce să fie?
Oare care-o fi pricina
Că-n zigzag merge mașina?
Zdrăngăne pe două drumuri
Și din țevi aruncă fumuri.
Ce să fie, dragi tovarăși?
S-a încins motorul iarăși?
.....
Nu! Că altul e misterul:
S-a „încins” acum șoferul!*

Alta
și mai
boacănă

În *Urzica* nr. 2/1960, în foiletonul intitulat „Una boacănă”, s-a relatat între altele (pe baza comunicării făcute redacției de către Secția financiară regională Timișoara) că șeful adjunct al Secției financiare Arad, tovarășul Vârșan Aurel, pentru o anume vină (... „una boacănă”) a fost... sancționat.

Dar ulterior, cercetîndu-se din nou faptele, a ieșit la iveală... alta și mai boacănă: că Secția financiară regională Timișoara a... indus *Urzica* în eroare.

În realitate, tovarășul Vârșan nu fusese sancționat, fiindcă nu

fusese cazul, dar, datorită referinței superficiale a tovarășilor de la Secția financiară regională Timișoara (șef adjunct Ionescu și șef de serviciu Volcinschi) a fost arătat ca vinovat și sancționat.

Așa stînd lucrurile, propune *Urzica* o soluție echitabilă:

Fiindcă tovarășul Vârșan a fost publicat în *Urzica* fără să fi fost sancționat, tovarășii Ionescu și Volcinschi să fie... sancționați fără să fie publicați în *Urzica*.

CRISTEA BOLDU

ION PRIBEAGU

CAD SATELIȚII CA LA CAP CANAVERAL

Pînă în ultimele ceasuri ale existenței sale, guvernul Menderes s-a bucurat — după cum comentează cu alean ziarele americane — de reputația unei stabilități de fier. „Ankara — sucursala Washingtonului”, „Nimic nu se clintește în Turcia”, afirmau cu înfoc și delicie diverși purtători de cuvînt, oficiali sau semi, de peste Ocean. Cît despre Menderes, convins el însuși de tăria supremă a regimului său, desfășura o activitate liniștită și plină de prestigiu în ochii tutorilor săi de la Washington. Ce-a urmat, se știe. Menderes a încercat să-și păstreze „stabilitatea” umplînd niște frigider și gropi comune cu studenți. Ceea ce n-a făcut decît să-i grăbească sfîrșitul. Cu oarecare eforturi, noile autorități au izbutit să „reconstituie” cu fugarii prinși, fostul guvern, pe care, în frunte cu președintele său, l-au depus, în vederea unei îndelungi (și mult mai certe!) stabilități, în încăperile bine păzite ale statului major.

În fine, ultimul demnitar recuperat, ministrul de interne, a fost „reținut” de populație în timp ce încerca să treacă în Grecia, travestit în straie de cioban. În sunetele ariei „Uhai bade”, el a fost condus și redat lui Menderes. Acesta — Consiliul de Miniștri fiind în plen — a deschis ședința pronunțînd aceste uimitoare cuvinte: „Nu mai vorbesc cu Li Sin Man!” Cerîndu-i-se explicații, Menderes și-a mărturisit convingerea superstițioasă că, de fapt, lui „i se trage” de pe urma neputinței bătrînului dictator din Seul, care nu și-a băgat din vreme studenții la frigider, lăsîndu-i să-și facă de cap și să contamineze și studențimea turcă. „De fapt, însă — a continuat Menderes, înduioșat deodată — și Li Sin Man săracu... Havai de capul lui!”

În aceeași clipă (gînd la gînd cu bucurie) i se înmînă fostului premier turc o telegramă din Honolulu cu următorul cuprins: „Kiși e gata stop nu sîntem singuri”. Semnat, Li Sin Man.

La aceeași concluzie ajunsese simultan și secretarul de stat Herter primind ultimele știri cu privire la „stabilitatea” guvernului Menderes și la sfîrșitul lui Kiși. Aflînd oribilele vești, d. Herter își mai făcu un nod la Battista ca să-și amintească de proiectul mai vechi al unei organizații a demnitarilor sateliți eșuați, organizație care, activînd sub titulatura de „International politic Cap Canaveral”, ar urma să grupeze, într-un fond de rezervă, prețioasele figuri ministeriale care explodează în ultima vreme în număr tot mai mare, prin toate colțurile „lumii libere”, întocmai ca rachetele și sateliții americani pe poligonul de la Cap Canaveral. Otfînd, secretarul de stat mai dădu dispoziții să fie bifate pe lista de onorarii și numele lui Menderes și Kiși. Apoi se opri în fața ferestrei și privi îndelung, gînditor, cu vagă melancolie, spre panourile de propagandă electorală din stradă, fluierînd ușor popularul șlagăr american „Honolulu, baby”. De fapt însă, prin minte îi defilau, în chip paradoxal, obse-

Desen de GION D. MIHAIL

Își lasă copilul să se joace cu focul...

dant, excelentele slogane de propagandă americane atît de bine formulate și ingenios lansate, atît de scump plătite: „Coreea de sud: o imagine fidelă a democrației americane”, „Nimic nu se clintește în Turcia”, „Japonia — port-avion american” etc., etc.

D. Herter zîmbi amar. Apoi, cuprins deodată de negre presimțiri, ceru să-i fie prezentate imediat ultimele știri de la Madrid

GEÔ DUMITRESCU

Bietii agresori!

Ziarele din Alabama (S.U.A.) anunță următorul incident, petrecut deunăzi în plină stradă:

Un grup de albi a întîlnit pe strada principală un grup de negri. Socotînd pesemne că nu e drept să întîlnească negri în drumul lor, albi au pornit din senin o ploaie de pumni în capul negrilor, pentru a pune la punct acest „conflict”. Totul n-a durat decît cîteva minute, întrucît a sosit poliția la fața locului și i-a arestat pe agresori.

Pînă aici, se pare că totul s-a petrecut normal. Și, cu toate acestea, totul s-a petrecut anormal, pentru că poliția n-a arestat pe agresorii albi; a arestat pe agresorii... negri. Astfel, în loc să-i salveze pe cei bătuiți, i-a salvat pe bătăuși! Acum, „agresorii” negri trebuie să dea socoteală de ce au fost bătuiți de „victimele” care i-au bătut. Iar „victimele”, probabil, vor cere despăgubiri de la „agresorii” în care au dat.

Parcă n-ar fi un fapt divers din statul Alabama, ci un fapt divers din statul... Alandala!

Desen de
C. FLORIAN

„AUTO”-PORTRET

În legătură cu noul curent artistic occidental „Pictura în acțiune”

DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI

URZICA AJUTĂ

Gospodăria comunală

De peste un an de zile, Secția gospodăriei comunale din Reșița promitea repararea străzii pe care se află căminul „7 Noiembrie”, care e degradată, dar n-o repara.

La sesizarea Urzicii, Sfatul popular al orașului Reșița răspunde că această stradă va fi reparată în trimestrul III — „sau, dacă va fi posibil, mai devreme”.

În felul acesta, o dată cu strada, va fi reparată și... reputația de bună gospodărie a secției comunale.

Repararea încălțăminte

Răspuns din partea Uniunii regionale a cooperativelor meșteșugărești Constanța:

Sesizarea dv. (privitoare la atelierul nr. 15 de cizmărie din Medgidia) e justă. S-au luat toate măsurile să fie aprovizionat acest atelier, în permanență, cu tot ce trebuie, inclusiv blacheuri, iar — în privința reparațiilor de încălțăminte — „cooperatorii de la acest atelier și-au luat, pentru viitor, angajamentul să facă numai lucru de bună calitate, să deservească populația la timp și în cele mai bune condiții; pentru orice reparații care nu vor fi de bună calitate, sumele respective îi vor fi imputate tovarășului responsabil Saic Murat”.

După un răspuns atât de asigurator, mai că-ți vine să te duci să-ți pui pingelc la Medgidia.

Rațiile pacienților

La Spitalul unificat T.B.C. din Bacău, o parte din personal (unele surori de ocrotire și unii salariați administrativi) mînceau din hrana bolnavilor, ale căror rații erau, în acest chip, micșorate.

Sesizat, tovarășul doctor Costea Ștefan, medicul director al spitalului, ne-a comunicat măsurile luate: a fost înlocuit întregul personal de la bucătărie și au fost sancționați toți salariații care ciupeau din mîncarea pacienților.

Au fost, desigur, sancționați atât de sever, ca să se... sature de-a mai mîncea hrana altora.

C. COSTACHE

Celui care face stocuri supranormative, o lecție binemeritată

Desen de M. ÇAPĂTĂ

O ÎNTREBARE

Stimate autor, am fost la teatru. Spectacolul e, cum îl știi, intact, și șmecherul drăguț, din primul act, se schimbă, tot subit, în actul patru.

Vocabularul lui, fii fără grijă, în linii mari, nu s-a modificat: „Îți trece meridianul pe sub pat? De-ți explodează mintea, dă-mi o schijă...”

Ce-i drept, actorul, element capabil, a pus și de la el, fără rușine, de două ori, în actul trei, „e bine” și-o dată, în tabloul cinci, „valabil”.

În rest a fost precum i-ai indicat chiar dumneata, mă rog, ca autor: un huligan simpatic, cu umor, deci, care poate fi recuperat.

Și-i dă cu „sanchi” și cu „zmecheros” drăguțul cu figura de melasă de parcă-n limba noastră cea frumoasă n-ar fi găsit nici un cuvînt frumos.

O întrebare se frămîntă-n mine, stimat autor. Și tare-aș vrea să te întreb și eu pe dumneata atîta: Dumneata ce crezi?

...E bine?

AUREL STORIN

DRAGĂ URZICUȚO,

Să văd: știi aritmetică? Eu îți voi expune problema și tu să... calculezi.

Problema e asta: doi tovarăși ingineri, Alexandrescu și Marcu, de la Trustul extracție Tîrgoviște, nu locuiesc în Tîrgoviște, ci la Moreni. Aceasta deși celor doi ingineri li s-au pus la dispoziție locuințe în Tîrgoviște, pe care ei însă le-au refuzat. Drept care, o mașină a întreprinderii din Tîrgoviște se plimbă pentru dumnealor de cîte patru ori pe zi, parcurgînd distanțele: dimineața, Tîrgoviște—Moreni, ca să-i ia de-acasă, apoi Moreni—Tîrgoviște, ca să-i aducă la serviciu, iar după-amiază iarăși la Tîrgoviște—Moreni, ca să-i ducă la domiciliu, și din nou Moreni—Tîrgoviște, cînd mașina se înapoiază la întreprindere.

Aceasta fiind problema, tu, dragă Urzico, calculează... cîți kilometri au parcurs cei doi ingineri, în decurs de doi ani, de cînd fac pomenita navetă, tocind cauciucuri și consumînd benzină... pe socoteala întreprinderii!

Tovarășii de la Direcția generală foraj extracție au calculat și ei și au pus în vedere celor doi ingineri că în cazul cînd nu se vor muta în locuințele oferite la Tîrgoviște, li se va imputa contravaloarea cheltuielilor efectuate cu aceste deplasări.

E o întreprindere de stat. Deci și inginerii ei sînt de... stat în Tîrgoviște, cu salariu, iar nu de plimbat — toată ziua, bună-ziaua, pe gratis, cu mașina... statului.

GAVRIL OȘANU
bd. I.C. Frimu nr. 38 B
Tîrgoviște

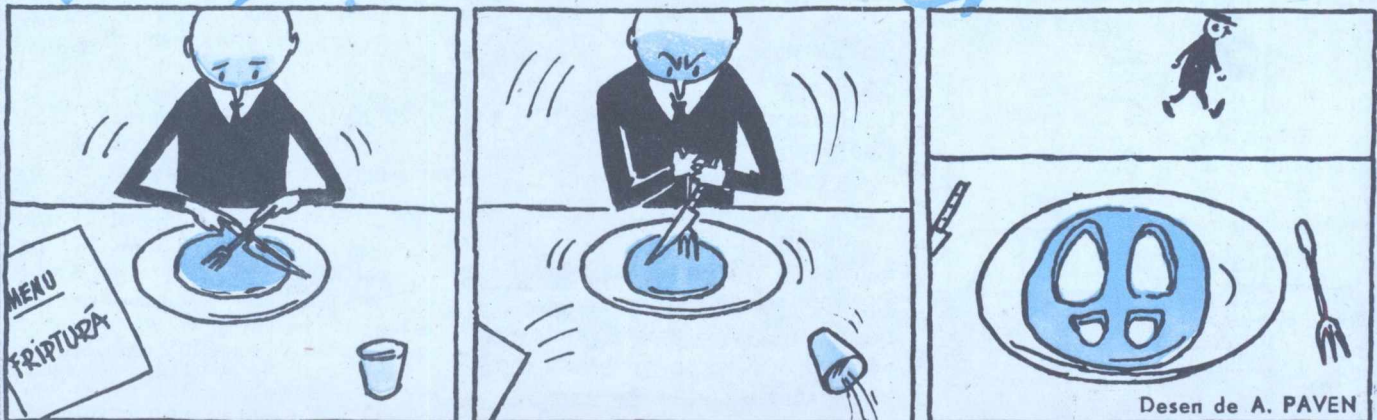
URZICO,

Îți scriem despre niște tovarăși ai noștri din orașul muncitoresc Cîmpia Turzii. În acest oraș sînt și unele blocuri la fel, dar locatarii cîte unui bloc nu sînt — și ei — la fel cu cei din celelalte.

Spre a nu-i supăra, de pildă, pe locatarii din blocul nr. 7, îți vom spune cum sînt cei din... blocurile vecine. Sînt gospodari. Și au grijă de locuințe. Nu lasă robinetele

10

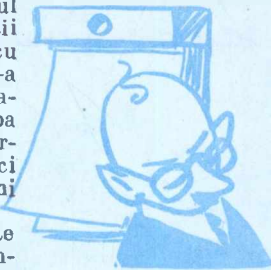
Peripetiele lui Nae Gămălie

Desen de A. PAVEN

În rate

În august 1957, inginerul Sterescu Mișu, de la Direcția generală a construcțiilor C. F. R. București, a cumpărat de la standul de cărți al Secției de construcții C. F. R. Oradea câteva volume, cu plata în rate. În ce fel de rate le-a cumpărat, nu s-a putut încă stabili. Au bănuț unii că-i vorba de rate săptămânale. Dar la sfârșitul săptămânii n-a apărut nici o para din cei 56 lei și 70 bani datorăți.

— Unde s-au mai pomenit rate săptămânale, când lea vine chenzinal? — a zis atunci, pe bună dreptate, responsabilul standului.

Și, într-adevăr, la sfârșitul chenzinei a venit lea. Dar inginerul Sterescu n-a venit să plătească ratele.

— Care va să zică, Sterescu a înțeles că la cărți se plătește ca la mobilă, lunar — a tras concluzia responsabilul standului.

Și avea dreptate că mobilă se plătește lunar. Dar n-avea dreptate în ce privește cărțile. Abia la sfârșitul lunii responsabilul a văzut că ratele lui Sterescu nu se plătesc lunar. Probabil suma de 56 lei și 70 bani se plătește în rate trimestriale. Deci trebuie așteptat trei luni, să treacă trimestrul. Într-adevăr, după trei luni a trecut trimestrul. Dar inginerul Sterescu n-a trecut pe

la stand să plătească vreo rată. Așadar, suma de 56 lei și 70 bani, datorată la cărți, nu se plătește în rate trimestriale. Probabil, se plătește în rate anuale. Cu nerăbdare a așteptat responsabilul standului să vină 1 ianuarie. Dar la 1 ianuarie a fost un fel de 1 aprilie. Probabil că ratele la cărți nu se plătesc o dată pe an. Desigur, se plătesc o dată pe deceniu. Acest lucru, ce e drept, nu a putut fi dezmințit până în prezent, deoarece sîntem în 1960, iar cumpărarea s-a făcut în 1957. Deceniul expiră în 1967. Abia atunci va putea fi dezmințit acest lucru. Iar

dacă va fi dezmințit, nu-i nici un bai. Înseamnă că suma de 56 lei și 70 bani nu se plătește în rate „la deceniu”. Se plătește în rate seculare. Sau poate milenare. Prima rată, în anul 2960, a doua rată în anul 3960. Următoarele rate, în următoarele milenii. Pînă atunci poate că standul de cărți se va muta de la C.F.R. Oradea pe cosmodromul din Lună, sau undeva în Constelația Gemenilor, sau a Berbecului. A Berbecului ar fi mai nimerit, pentru că, se vede, în chestia cu cărțile inginerul Sterescu a făcut-o de... oaie!

PTG.

URZICUȚO

deschise — sau, dacă se defectează, le repară la timp — și nu se inundă beciurile. Nu aruncă gunoaie menajere unde nu trebuie și nu provoacă înfundarea canalelor. Într-un cuvînt, acești cetățeni ocrotesc locuințele, care sînt un bun obșteșc, și asigură buna folosire de către toți colocationarii a instalațiilor și dependințelor. Oameni gospodari și sociabili! Îi stimăm și îi felicităm.

Pe cei din blocul nr. 7 îi... menajăm. Nu spunem cum sînt.

Un grup de muncitori din
Cîmpia Turzii

URZICUȚO,

Să vezi ce-am pățit: în seara zilei de 19 iunie, mă aflam pe str. Lipscani, colț cu bd. 1848. Cum nu aveam țigări, dau 1 leu gestionarului de la debitul din colțul pomenit și cer zece „Mărășești”.

În clipa următoare, pe tejghea a apărut un pachet și cum încă nu apăruse și restul de 15 bani pe care aveam să-l primesc, am solicitat și o cutie de chibrituri. În momentul

acela s-a produs următoarea reprezentație: gestionarul mi-a smuls pachetul din mîna cu o forță de... Diesel și mi-a „șoptit” cu o voce de credeam că are douăsprezece coarde: „Ce, nu vezi cîte țigări ți-am dat? Pune-ți ochelarii dacă nu vezi?” Apoi a luat din pachet o țigară, semn că îmi dăduse unsprezece bucăți, și pe urmă l-a ... catapultat cu chibrituri cu tot pe tejghea.

A doua zi, pentru că prinsesem... drag de acest debit, m-am dus din nou să-mi cumpăr țigări. Cu acest prilej am căutat să-i explic tovarășului Bălănescu Tănase (ăsta-i numele amabilului gestionar) că ieri s-a purtat urît. N-am deschis bine gura că deodată a... trăsnet din glasul maestrului de... sunet Bălănescu un „cară-te!” că am rămas locului, împietrit.

Te rog, Urzicuțo, să-l sfătuiesti pe gestionarul Bălănescu să-și facă... inventarul manifestărilor față de clienți, deoarece eu cred că are... lipsuri.

M. TOTH

cal. Victoriei 25, București

D-ALE ANOTIMPULUI

- Autostropitoare = Ploaie pe patru roți.
- Caniculă = Risipă solară.
- Chioșc de răcoritoare = Centru de țuică fiartă reprofilat.
- Lapte bătut = Fratele vitreg al laptelui dulce.
- Litoral = Sfârșitul pămîntului
- Plajă = Grătar special
- Pălărie de pai = Șopron portativ.
- Sandale = Ciorapi cu blacheuri.
- Ventilator = Cyclon de cameră.

D. M.

Desen de ANTONESCU-CĂRĂBUȘ

CE INSEAMNĂ SĂ FII AMABIL

— Iartă-mă, vecine, dar m-al rugat să te chem la telefon dacă vei fi căutat!

— Ce dracu, nene, nu ți-e rușine? Mă deranjezi la miezul nopții!

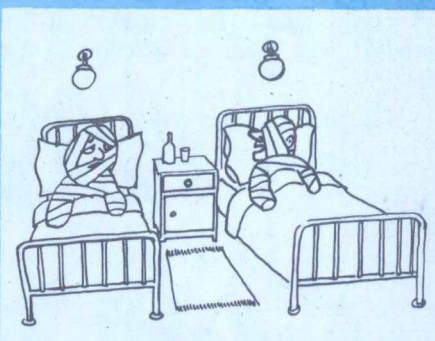
— Cum puteți crede că eu fi fac lecțiile copilului meu? Mai e posibil, în zilele noastre?!

Desen de Șt. MUNTEANU

— Să ne mai acuze cineva că nu folosim din plin resursele locale!..

Desen de L. LIVADARU

— Eu am vrut s-o învăț pe nevastă-mea să conducă motocicletă!..
— Iar eu n-am vrut s-o învăț!..

Desen de N. GEORGESCU

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56

Secția scrisori 14.60.34

Secretariat de redacție

14.28.15

Interurban 27

Prezentarea grafică:
STIX CIUVETESCU

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII „I. V. STALIN”
BUCUREȘTI

MISTER JOHN LEIADEBUNE CITEȘTE ZIARUL...

De data aceasta, mister John citea atât de nervos, foindu-se agasat în fotoliul său, încât consoarta dumisale, mrs Betty, nu se putu opri să exclame:

— Mai dă-l încolo de ziar! Iarăși citești ce lovituri nocturne au dat gangsterii?

— Da de unde, darling! Citesc ce eforturi face guvernul nostru ca să salveze Cuba.

— Cuba? Ce-i asta, vreo provincie de-a noastră?

— Dimpotrivă. Este o țară liberă sau, mai bine zis, o țară care a fost liberă și astăzi nu mai este.

— Aoleu! O fi ocupat-o cineva!

— N-a ocupat-o nimeni și tocmai de aceea a sosit momentul s-o ocupăm noi, pentru ca astfel să devină o țară liberă și independentă.

— Le-ai încurcat! Cred că trebuie să spui pe dos ce ai spus.

— Ba cred că tu trebuia să înțelegi pe dos ce ai înțeles.

— Eu n-am înțeles nimic.

— Și-i atât de simplu! Statele Unite reprezintă o țară liberă, așa că dacă ocupăm o altă țară se cheamă că și ea devine liberă. Înțelegi?

— Nu înțeleg. Numai tifosul se ia așa, prin contagiune.

— Greșești! Dacă, de exemplu, o europeană are norocul să se mărite cu un american, nu devine și ea cetățeană americană? Așa și o țară, dacă are norocul s-o ocupăm noi, care sîntem o țară liberă, devine o țară a libertăților.

— Și cînd ziceai că o să aibă Cuba chili-pirul ăsta?

— Vezi că lucrurile nu-s chiar atât de simple pentru că în prezent cubanii parcă anume ne încurcă lucrurile. Ce treabă au ei în Cuba?

— Exact ce am vrut să întreb și eu: ce treabă au, frate, ai noștri în Cuba?

— Ssst! Ai innebunit? Nu spuneam de ai noștri, darling, spuneam de ai lor, de cubani. Cu ce drept se amestecă cubanii în treburile interne ale Cubei?

— Poate pentru că sînt acasă la ei au dreptul.

— Just! Așa e! Și noi, dacă am fi acasă la ei, am avea dreptul. Atunci de ce ne gonesc de acasă de la ei?

— Stai să ne înțelegem. O europeană se mărită cu un american și de aceea cubanii nu trebuie să se amestece în treburile interne ale Cubei? Să mă bată Dumnezeu dacă înțeleg ceva! Ce nevoie au ei să ne amestecăm noi?

— Ei au nevoie chiar dacă nu-și dau seama, și acest lucru l-a arătat clar președintele...

— Președintele lor?

— Vai, darling, președintele nostru! A spus ca să ne amestecăm noi acolo, că altfel se amestecă ei în rafinăriile petrolifere americane din Cuba, dacă nu rafinăm petrolul.

— Și ce-a rămas?

— Au rămas fără rafinării!

— Cine, cubanii?

— Nu cubanii, Statele Unite!

— Și de aceea ești supărat?

— Nu numai de aceea. Mai e ceva: cubanii nu sînt de acord să le dăm libertatea noastră.

— Atunci nu mai e nimic de făcut!

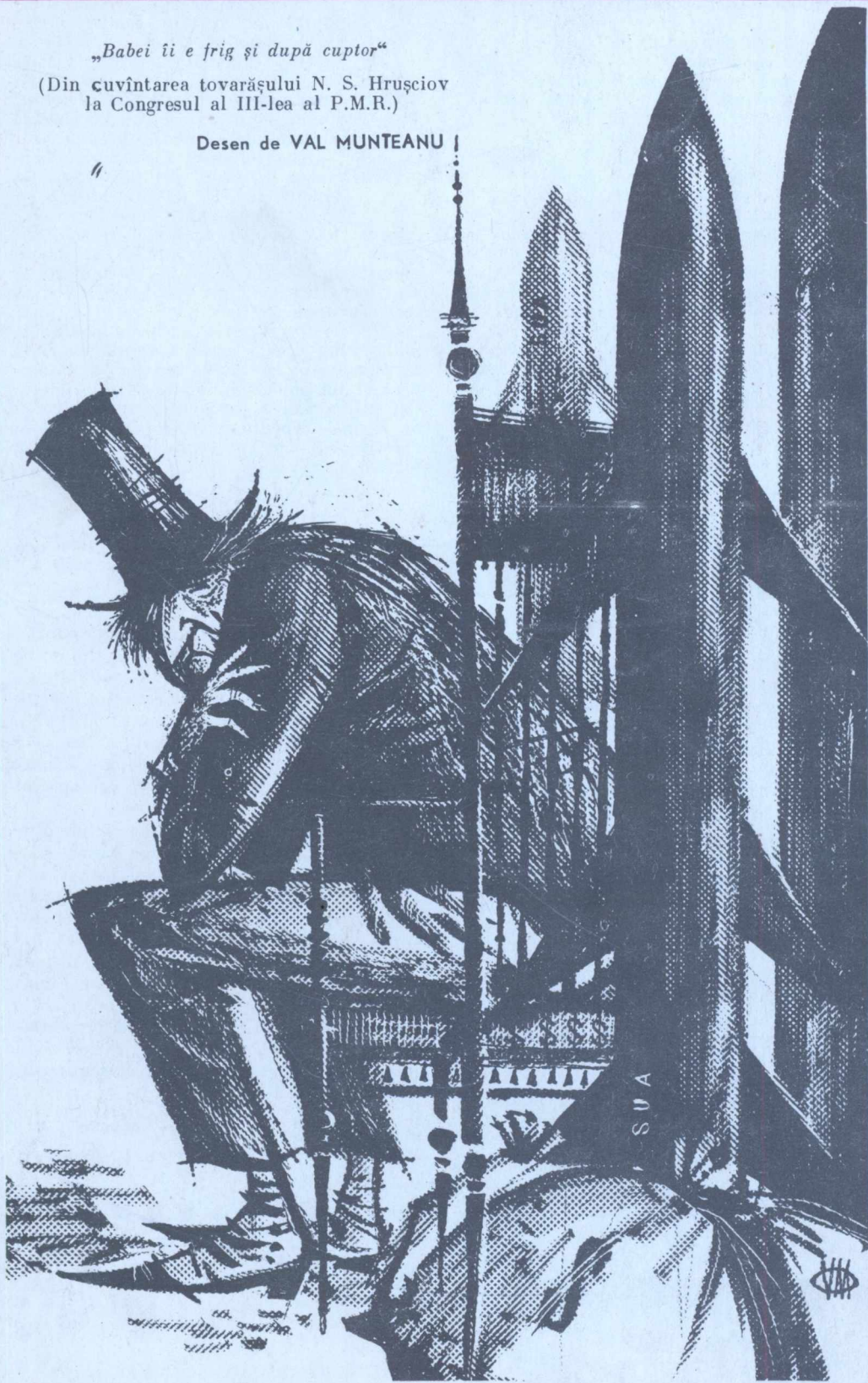
— Cum nimic? Am putea să-i facem liberi cu sila! Nu crezi că se poate?

— Păi atunci ar însemna să-i prindă pe toți, să-i închidă într-o închisoare mare și să

„Babei îi e frig și după cuptor“

(Din cuvîntarea tovarășului N. S. Hrușciiov la Congresul al III-lea al P.M.R.)

Desen de VAL MUNTEANU

le dea acolo libertatea de care au ei atita nevoie.

— Nu chiar așa, darling. Avem mijloace mai simple. De exemplu, politica zahărului. Blocadă: nu mai cumpărăm de la ei nici o bucatică de zahăr.

— Și noi cu ce mai bem cafeaua?

— Las' că se descurcă guvernul nostru, dar să vedem, al lor se descurcă?

— Mare lucru! M-am supărat și eu o dată pe băcan și n-am mai vrut să cumpăr zahăr de la ei. Crezi că a dat faliment? A vindut la alții!

— La alții? Ce vrei să insinuezi?

— Eu? Nimic...

— Ba insinuezi. De ce să se amestece cubanii în treburile noastre interne din Cuba, cînd noi sîntem de mai multă vreme în Cuba decît ei?

— Cum așa?

— Păi așa. Să luăm, de pildă, un cuban de vîrstă mijlocie. Ce vîrstă poate să aibă?

— Să zicem 60 de ani!

— Perfect! Inseamnă că el e pe pămîntul Cubei de 60 de ani. Ei bine, noi, americanii, am venit în Cuba de 70 de ani! Sîntem, așadar, mai vechi în Cuba decît cubanii? Da sau nu?